

Kamerleden GroenLinks hebben niets te vertellen

Posted on 14 november 2020 by Paul Verburgt

Ik ben dol op profielen. Vooral van burgemeesters en Kamerleden. Als ik me wat slapjes voel of een beetje gedeprimeerd ben, wil ik nog wel eens een paar profielen ter hand nemen. Niets beurt me zo op als de beschrijving van de ideale mens die desalniettemin of juist daardoor zo gewoon is gebleven. Laatst overwon ik nog een kater van jewelste dankzij de zinsnede 'is een alleskunner die altijd wil bijleren.'

Hoe waardevol een profiel in de praktijk is, liet GroenLinks deze week zien toen Jesse Klaver zijn *team voor veranderingen 2021* presenteerde, de voorlopige kandidatenlijst voor de Tweede Kamerfractie.

Het gebeurde vanwege corona niet tijdens een *meet up* in een hippe omgeving met veel smachtende witte meisjes, maar gedurende een *online* sessie. Voor Jesse, het bühnebeest van links, geen probleem. Hij houdt van de camera, de camera houdt van hem en hij houdt van zichzelf, dus werd het een klaterende show. De superlatieven dwarrelden als herfstbladeren in de wind. De ene kandidaat bleek nog geweldiger dan de ander. Nederland moet anders en dat gaat nu helemaal lukken.

Was opschorting een optie?

Volgend jaar maart zijn er verkiezingen voor de Tweede Kamer. Dat is meer dan een administratieve mededeling, want kortgeleden suggereerde de minister van Binnenlandse Zaken, Kasja Ollongren, nog het omgekeerde. Dat wil zeggen, ze liet weten dat er 'op dit moment' geen enkele aanleiding was om te veronderstellen dat de verkiezingen niet georganiseerd zouden kunnen worden.

Dat is natuurlijk een rare tekst, want als ministers gaan melden wat er op enig moment niet gaat gebeuren, kunnen ze wel aan de gang blijven. Kennelijk dacht de minister wel degelijk na over het opschorten van de verkiezingen vanwege de coronapandemie.

Het is niet niks als je zoiets overweegt, dus sprongen parlement en media er bovenop. Regeringsgetrouwe commentatoren – en dat zijn er veel in de hedendaagse mainstream media – probeerden nog olie op de golven te gooien, maar dat hielp niet erg.

Niet zo vreemd. Deze minister heeft niet de naam een rasdemocraat te zijn en dat ligt niet alleen aan het enthousiasme waarmee ze het raadgevend referendum de nek omdraaide.

Zo democratisch zijn we hier nou ook weer niet

Komt bij dat ons land wel wat vlekken op zijn democratische blazoën heeft. Het mag even geleden zijn, maar Nederland was een van de laatste Europese landen die na WOII het door de bezetter verjaagde parlement in ere herstelde en nog later de eerste naoorlogse verkiezingen organiseerde.

Inmiddels is de rust weergekeerd, de verkiezingen gaan door. Mogelijk zelfs drie dagen achter elkaar, van het ene naar het andere uiterste.

GroenLinks is er helemaal klaar voor. De partij kiest voor jong en vrouw, schreven de media, implicerend dat Jesse weer eens iets heel progressiefs had gedaan. Maar dat valt wel mee. Op de eerste twintig plekken staan negen mannen en elf vrouwen (als ik deze binaire rubricering mag gebruiken). Van hen zijn er zes ouder dan vijftig. Aan de andere kant van het spectrum zit iemand van halverwege de twintig. De rest zit tussen de dertig en de veertig.

Afspiegelingslijsten

Laten de verhoudingen bij het CDA, een partij die niet kan tippen aan het trendy imago van GroenLinks, nou vrijwel gelijk zijn: dertien mannen, zeven vrouwen, zes vijftigplussers, een twintiger en de overigen tussen de dertig en de veertig.

En ja, het roomwitte GroenLinks wist vijf mensen 'van kleur' op de lijst te krijgen, het CDA slechts één. Ze zullen er wel erg trots op zijn, maar inhoudelijk is het koekoek-eenzang: allemaal randstedelingen, opgegroeid in de gesubsidieerde sector en het actiewezen. Het CDA is met zijn regionale en sociaaleconomische spreiding aanzienlijk diverser.

Maar goed, Jesse Klaver is trots en dat mag hij zijn. Al die supertalenten en *powerhouses*, hoe krijg je ze bij elkaar! Door dat profiel, denkt u natuurlijk. Dat moet wel heel goed in elkaar zitten.

'Authentiek, bevlogen'

Als liefhebber en kenner van profielen kan ik zeggen dat we hier inderdaad te maken hebben met een juweeltje. Een citaat:

"Je moet het partijprogramma onderschrijven en waar nodig concretiseren. Je moet authentiek, bevlogen. Collegiaal, flexibel, transparant en integer zijn. Je moet mensen weten aan te spreken en je moet een prettige collega zijn die tegen kritiek kan."

En zo gaat het verder, pagina's lang. Wie aan dit eisenpakket voldoet, verdient een plaats op de lijst van – ik zou zeggen – *n'importe* welke partij. En ongeacht het tijdsgewricht. Het is eeuwig en overal geldig.

Voor Kremlin-watchers (niet eens zo'n heel gekke term bij de erfopvolger van de Communistische Partij van Nederland) valt er nog extra te genieten. De baas van de partij die vooral een brede progressieve beweging wil zijn, wenst geen spatjes in zijn fractie: *"Een Tweede Kamerlid van GroenLinks rapporteert aan en ontvangt coaching en sturing van de fractievoorzitter."*

Geoefend als we zijn, kijken we dwars door schuimrubberen woordjes als coaching en sturing heen. De supertalenten en *powerhouses* hebben gewoon niets te vertellen. Dit is de stijl van een echte, ouderwetse chef. Ik kwam ze in het begin van

mijn lange loopbaan nog wel eens tegen.

Hoezo zijn Kamerleden 'onafhankelijk' en 'zonder last'?

Kamerleden zijn onafhankelijk. Ze stemmen 'zonder last', zoals de Grondwet zegt. In de werkelijkheid valt het met die onafhankelijkheid wel mee. De meeste Kamerleden komen op de bagagedrager van hun partijleider in het parlement en worden dus geacht hem of haar niet af te vallen. Dat levert weinig zelfkwelling of doorleefde nachten op want de meesten begrijpen dondersgoed dat ze bij de eerste volgende verkiezingen worden overgeslagen als ze zelf dingen gaan bedenken.

Je hoeft dat niet nog eens op te schrijven. Dat begrijpen de dames en heren zo wel en bovendien wil je als nette partij niet de indruk wekken dat je een loopje neemt met de Grondwet. Soms staan partijen toe dat iemand van het partijprogramma afwijkt, maar dat moet je dan bij je kandidaatstelling regelen. Nou ja, zo'n eigenheimer haalt de lijst natuurlijk niet. Veel te riskant.

En zo blijft er maar een conclusie over: power house Jesse Klaver duldt geen kritiek.